

РЕШЕНИЕ

№ 5524

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6105** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор /КФН/ – С., [улица], чрез пълномощника си юрк. А. Г., срещу решение от 09.03.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18044/2019 г. от СРС, НО – 95-ти състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление /НП/ № Р-10-887 от 18.10.2019 г., издадено от зам.-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на [фирма], за нарушение на чл.100м, ал.1, изр. второ, предл. първо от Закона за публично предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева, на основание чл.222, ал.1 ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че неправилно съдът е приложил разпоредбата на чл. 17 ЗАНН. Не е взето предвид, че чл.100м, ал.1 ЗППЦК съдържа три различни хипотези, които не са дадени кумулативно и нарушителят може да бъде наказван за всяка една от тях самостоятелно. Неправилно съдът не е съобразил възражението на касатора за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът чрез процесуалния си представител адв. Я. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че са налице предпоставките за приложение на чр.17 ЗАНН.

Този извод е неправилен.

От доказателствата по делото се установява, че срещу [фирма] Комисията за финансов надзор е издала три наказателни постановления, и трите за нарушение на чл.100м, ал.1, изр. второ ЗППЦК.

В НП № Р-10-887/18.10.2019 г., което е предмет на настоящото производство, нарушението е описано като даване на непълни данни в представения на 01.04.2019 г. ГФО на дружеството за 2018 г. В НП № Р-10-894/18.10.2019 г., нарушението е за даване на подвеждащи данни в представения на 01.04.2019 г. от дружеството ГФО. НП № Р-10-897/18.10.2019 г. е за даване на неверни данни в същия ГФО от 01.04.2019 г.

Въпреки, че в чл.100м, ал.1, изр. второ, предл. първо ЗППЦК са изброени три хипотези – даването на неверни, подвеждащи или непълни данни в отчетите, това не обуславя наличието на три отделни нарушения. Изпълнителното деяние на нарушението на чл.100м, ал.1, изр. второ ЗППЦК е само едно. Без значение е дали данните в отчета са неверни, непълни или подвеждащи. Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд в тази насока.

Чл.17 ЗАНН предвижда, че никой не може да бъде наказан повторно за административно нарушение, за което е бил вече наказан с влязло в сила наказателно постановление или решение на съда. Този текст е израз на един от основните принципи в правото – non bis in idem, основно право, признато както от Х. на основните права на Европейския съюз, така и от Европейската конвенция за защита на правата на човека. Очевидно е, че за едно и също деяние – даване на неверни, непълни или подвеждащи данни в един и същи ГФО, са образувани три отделни административнонаказателни производства и са издадени три отделени наказателни постановления, всяко от които предвижда самостоятелно административно наказание. Но за да се приложи разпоредбата на чл.17 ЗАНН е необходимо да бъде изпълнено още едно условие – наличието на влязло в сила наказателно постановление за същото

нарушение. По делото няма доказателства някое от останалите две НП да са влезли в сила. На това основание чл.17 ЗАНН не може да намери приложение и изводите на районния съд в тази насока са неправилни. Ако НП се отменят само на това основание, че за същото нарушение има издадени едно или няколко други наказателни постановления, нарушителят би избегнал административнонаказателна отговорност изобщо, позовавайки се на няколкото НП, без да му е наложена реално административно наказание по което и да е от тях с влязло в сила решение на съда. Предвид изложеното и тъй като районният съд не се е произнесъл по съществуващото на спора, настоящата инстанция намира, че обжалваното решение следва да се отмени, а делото се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. По претенциите на страните за разноси, в т. ч. и за настоящата инстанция, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК ще се произнесе въззивния съд при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН , Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 09.03.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18044/2019 г. от СРС, НО ,95-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд .

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :